

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 października 2019 r.

Pozycja 181

POSTANOWIENIE z dnia 11 czerwca 2019 r. Sygn. akt Ts 19/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Małgorzata Pyziak-Szafnicka,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.J. w sprawie zgodności:

art. 3 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, ze zm.) w zakresie zwrotu „z wyłączeniem postanowień wierzyciela o niedopuszczalności zgłoszonego zarzutu oraz postanowień, przedmiotem których jest stanowisko wierzyciela w sprawie zgłoszonego zarzutu” z art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 176 ust. 1 w związku z art. 2, art. 176 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W sporządzonej przez radcę prawnego i wniesionej do Trybunału 2 lutego 2018 r. skardze konstytucyjnej, M.J. (dalej: skarżący) wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia.

Skarga została złożona w związku z następującą sprawą.

Skarżący wystąpił do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. (dalej: WSA) ze skargą na postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z 25 listopada 2016 r. (nr [...]; dalej: postanowienie SKO) w przedmiocie stanowiska wierzyciela w sprawie uznania zarzutów zgłoszonych w postępowaniu egzekucyjnym.

WSA postanowieniem z 17 lutego 2017 r. (sygn. akt [...]) odrzucił skargę wskazując, iż 15 sierpnia 2015 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 kwietnia 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2015 r. poz. 658), mocą której znowelizowano dotychczasowe brzmienie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (ówcześnie: Dz. U. z 2015 r. poz. 133, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, ze zm.; dalej: p.p.s.a.). W art. 3 § 2 pkt 3 p.p.s.a. spod jurysdykcji

sądów administracyjnych wyłączono możliwość orzekania w sprawach skarg na postanowienia wierzyciela o niedopuszczalności zgłoszonego zarzutu oraz na te postanowienia, przedmiotem których jest stanowisko wierzyciela w sprawie zgłoszonego zarzutu.

Postanowieniem z 21 czerwca 2017 r. (sygn. akt [...]) WSA odmówił ustanowienia pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia skargi kasacyjnej. Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem WSA z 8 sierpnia 2017 r. (sygn. akt jak wyżej). Skarżący wniósł zażalenie na powyższe postanowienie, które następnie, ze względu na jego niedopuszczalność, zostało odrzucone przez WSA postanowieniem z 19 września 2017 r. (sygn. akt jak wyżej). Na powyższe orzeczenie skarżący wniósł zażalenie, oddalone postanowieniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 31 października 2017 r. (sygn. akt [...]).

Równolegle do powyższych postępowań, skarżący, powołując się na znowelizowane brzmienie art. 3 § 2 pkt 3 p.p.s.a., wniósł do Sądu Rejonowego w T. skargę na postanowienie SKO do Sądu Rejonowego w T., domagając się jego uchylenia. Postanowieniem z 7 września 2017 r. (sygn. akt [...]) sąd odrzucił skargę wskazując, że wyłączenie możliwości zaskarżania do sądów administracyjnych postanowień, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 3 p.p.s.a., nie otwiera możliwości ich zaskarżenia do sądów powszechnych. Stanowisko sądu I instancji zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w K. III Wydział Cywilny Odwoławczy z 26 października 2017 r. (sygn. akt [...]).

Zdaniem skarżącego, zakwestionowany „fragment” przepisu, wyłączający możliwość kontroli orzeczeń organów prowadzących lub wszczynających postępowanie egzekucyjne, pozbawia stronę prawa do sądu „w całej sprawie” stanowiącej przedmiot egzekucji.

Zarządzeniem sędziego Trybunału z 30 października 2018 r. skarżący został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej, przez doręczenie pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi oraz precyzyjne określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją.

W piśmie z 13 listopada 2018 r. skarżący uzupełnił wskazane braki.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, zakwestionować zgodność z Konstytucją przepisów ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie których sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego prawach lub wolnościach albo o obowiązkach określonych w Konstytucji. Zasady, na jakich dopuszczalne jest korzystanie z tego środka ochrony wolności i praw, precyzuje ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK).

2. Skarżący jako ostateczne rozstrzygnięcie wskazał postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 31 października 2017 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie NSA). Orzeczenie to zapadło w związku z instancyjną kontrolą postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. (dalej: WSA) z 19 września 2017 r. (sygn. akt [...]), w którym odrzucono zażalenie skarżącego na postanowienie WSA z 8 sierpnia 2017 r. (sygn. akt [...]), utrzymujące w mocy postanowienie referendarza sądowego z 21 czerwca 2017 r., (sygn. akt [...]) w zakresie prawa pomocy.

Trybunał stwierdza, że zaskarżony przepis nie był podstawą ostatecznego rozstrzygnięcia wskazanego przez skarżącego. Odrzucenie skargi ze względu na wyłączenie możliwości orzekania sądów administracyjnych w sprawach skarg na postanowienia wierzyciela o niedopuszczal-

ności zgłoszonego zarzutu oraz postanowienia, przedmiotem którego jest stanowisko wierzyciela w sprawie zgłoszonego zarzutu, nastąpiło w postanowieniu WSA z 17 lutego 2017 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie WSA). Wskazane przez skarżącego postanowienie NSA nie zostało wydane w ramach instancyjnej kontroli postanowienia WSA, lecz dotyczyło wyłącznie kwestii prawa pomocy.

3. W uzasadnieniu skargi konstytucyjnej skarżący przywołał również postanowienia Sądu Rejonowego w T. z 7 września 2017 r. (sygn. akt [...]) oraz Sądu Okręgowego w K. III Wydział Cywilny Odwoławczy z 26 października 2017 r. (sygn. akt [...]). Trybunał stwierdza jednak, że za ich podstawę prawną nie może być uznany zakwestionowany art. 3 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, ze zm.; dalej: p.p.s.a.). Przedmiotem rozważań sądów w powyższych orzeczeniach była kwestia dopuszczalności drogi sądowej w sprawie zainicjowanej przez skarżącego. Zagadnienie to, reguluje art. 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.), a nie art. 3 § 2 pkt 3 p.p.s.a., co oznacza, że nie był on podstawą omawianych rozstrzygnięć. Samo przywołanie zakwestionowanego przepisu w uzasadnieniu powyższych orzeczeń nie świadczy o tym, że były one podstawą ich wydania.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK, należało odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

4. Niezależnie od powyższego Trybunał stwierdza, że skarżący nie wskazał, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego, i w jaki sposób – jego zdaniem – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK), jak również nie uzasadnił zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK). Przywołanie w skardze konstytucyjnej kilku orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego bez odniesienia ich do konkretnej sytuacji skarżącego, nie spełnia wymogów, o których mowa w powyższych przepisach u.o.t.p. TK.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE

Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu skarżącemu przysługuje zażalenie do Trybunału w terminie 7 dni od dnia doręczenia tego postanowienia.